

## Chương 38

### Duyên Phận

**N**

àng đưa thẳng đôi chân đến trước, nhướn đôi mày vòng nguyệt nói:

- Huynh cởi hài giùm muội.

Miệng Lâm Tứ há ra như cá mắc cạn nước. Mãi một lúc sau y mới thốt ra lời:

- Muội muốn ta cởi giày cho muội à?

- Chuyện nhỏ như vậy mà huynh làm không được, thì đâu có ngoan ngoãn gì với muội.

Nàng hừ nhạt một tiếng:

- Người ta có thể hy sinh cho tình yêu mà. Giờ huynh muốn gặp Tuyết Lan lại không dám hạ mình cởi giày cho muội để được gặp lại người tình. Vậy là huynh đâu có yêu người ta?

Lâm Tứ cười khẩy rồi nói:

- Được rồi... được rồi... vì tình yêu mà ta cởi giày cho nàng.

Lâm Tứ cởi giày cho Thúy Hà.

Nàng nhìn gã cởi giày khúc khích cười:

- Cởi hài cho muội rồi huynh biết phải làm gì nữa không?

Lâm Tứ nhìn lên miễn cưỡng hỏi:

- Muội muốn ta làm gì nữa nào?

Nàng nhìn xuống đôi chân mình:

- Huynh thấy đôi chân của Thúy Hà đẹp không?

- Đẹp lắm... rất đẹp nữa là chẳng khác.

- Nghe huynh nói câu này, Thúy Hà xúc động quá. Vậy huynh hãy rửa chân cho muội.

Mặt Lâm Tứ cau lại:

- Rửa chân cho nàng nữa à?

- Nếu như huynh muốn gặp Chu Tuyết Lan cô nương.

Lâm Tứ lắc đầu nói:

- Nàng còn nghĩ ra cách gì để hành hạ ta nữa không?

Thúy Hà gắt gỏng đáp lời Lâm Tứ:

- Còn.

Lâm Tứ đứng lên nhìn thẳng vào mắt Thúy Hà:

- Tại sao nàng muốn hành hạ, dày dọạ ân nhân của nàng chứ? Làm như vậy đúng là bất nghĩa bội ân đó.

- Thà bất nghĩa bội ân miễn là được hành hạ huynh, Thúy Hà vui rồi.

- Vì nguyên cớ gì mà nàng ác với ta chứ?

Mặt Thúy Hà sụ hẩn lại:

- Vì chàng yêu Tuyết Lan.

- Chỉ vì huynh yêu Tuyết Lan mà Thúy Hà muốn hành hạ ta à?

Nàng gật đầu:

- Đúng đó.

Câu trả lời của Thúy Hà khiến Lâm Tứ phải ngớ người.

Thúy Hà vùng vằng nói:

- Tại vì huynh yêu Tuyết Lan nên muội mới muốn dày dọạ, hành hạ huynh đó.

Lâm Tứ lắc đầu:

- Đây là lần đầu tiên huynh nghe được một chuyện lạ như thế này. Chẳng lẽ yêu mà khiến cho nàng giận, nàng hờn?

- Huynh lạ nhưng Thúy Hà không lạ...

Nàng vùng vằng giãy nảy:

- Tại sao huynh lại yêu Tuyết Lan... mà không... không yêu Công Tôn Thúy Hà?

Lâm Tứ nhìn Công Tôn Thúy Hà. Khuôn mặt của Lâm Tứ cứ nghếch ra với những nét lạ lẫm, ngơ ngẩn. Chẳng biết y nghĩ sao lại buột miệng nói:

- Thúy Hà cũng biết yêu nữa à?

Câu hỏi này khiến cho Thúy Hà càng cáu gắt hơn. Nàng gắt giọng đáp lời Lâm Tứ:

- Huynh tưởng muội là gỗ đá ư... muội cũng là con người... cũng biết yêu như huynh vậy đó. Và muội đã... yêu huynh... muội muốn huynh yêu muội.

Lâm Tứ chấp tay sau lưng, chặt lưỡi:

- Thúy Hà... với Thúy Hà... ta chỉ có thể xem nàng là muội muội của ta mà thôi, đó là lòng thành của Lâm Tứ... ta không thể nào yêu nàng. Đó là sự thật... muội muội phải nên hiểu tình yêu như thế nào chứ?

Buông một tiếng thở dài, Lâm Tứ lại quệt mũi:

- Nàng buộc ta yêu nàng trong khi ta lại chẳng có cảm xúc nào với nàng cả... thế đâu phải là tình yêu. Đừng buộc Lâm Tứ đùa cợt với chữ tình, bởi nó có thể tạo ra những nghịch cảnh mà sau này có muốn sửa đổi cũng không được.

Thúy Hà cúi mặt nhìn xuống. Hai dòng lệ trào ra khóe mắt nàng. Nàng thổn thức nói:

- Chu Tuyết Lan có gì hơn được Thúy Hà chứ?

Nàng ngẩng mặt nhìn Lâm Tứ, từ tốn nói:

- Huynh nghĩ lại xem, có mấy người được như Thúy Hà? Thế tại sao huynh lại không yêu muội? Kim lăng phủ có tất cả mọi thứ nếu huynh muốn.

Lâm Tứ lắc đầu:

- Muội hiểu sai về huynh rồi. Huynh không thể đổi tình yêu của mình bằng ngân lượng và cuộc sống phù phiếm. Tình yêu của huynh phải khởi phát từ trái tim của huynh.

Lâm Tứ nghiêm giọng nói:

- Huynh đã không yêu thì huynh chẳng bao giờ nói tiếng yêu... dù cho người yêu huynh có là đương kim quận chúa.

Hai cánh môi Thúy Hà bặm lại. Nàng từ từ đứng lên:

- Huynh nói bằng tâm của huynh chứ?

Lâm Tứ gật đầu:

- Thà nói bằng lời thật còn hơn giả dối trong chữ tình. Hãy hiểu cho huynh.

Nắc nghẹn một tiếng, Thúy Hà miễn cưỡng nói:

- Huynh đi đi... đi mà tìm Chu Tuyết Lan... nàng đang ở... ở cách đây chỉ một đoạn đường ngắn thôi.

Thúy Hà nắm tay Lâm Tứ kéo đến cửa sổ. Nàng chỉ về phía gian biệt phòng nằm trong góc hoa viên, chỉ còn ánh đèn hắt ra từ cửa sổ:

- Tuyết Lan đang chờ huynh ở trong gian biệt phòng đó đó. Hãy đi đi...

Nói dứt câu Thúy Hà bật khóc.

Lâm Tứ nhìn nàng:

- Huynh đành nhận lỗi với muội muội. Rồi đây muội sẽ quên... và huynh mong rằng một trang nam tử hán đỉnh thiên lập địa sẽ đến với muội bằng cả trái tim và khối óc của họ.

Thúy Hà vẫn nức nở khóc, nhưng hai cánh môi thì bặm lại chẳng thốt một lời nào. Một lúc sau nàng ngẩng lên nhìn Lâm Tứ:

- Huynh đi đi.

Lâm Tứ buông tiếng thở dài, khẽ gật đầu:

- Muội bảo trọng.

Nàng nấc nghẹn đáp lời Lâm Tứ:

- Không cần huynh lo cho muội đâu... huynh hãy lo cho Chu Tuyết Lan cô nương đó.. còn Công Tôn Thúy Hà muốn ra sao cũng được. Muội chẳng thiết gì với cuộc đời này nữa.

Nàng thổn thức vừa khóc vừa nói tiếp:

- Tại sao muội không phải là Chu Tuyết Lan mà là Công Tôn Thúy Hà chứ?

- Bất cứ nữ nhân nào cũng đều muốn được như Thúy Hà muội muội cả. Rồi thời gian sẽ khiến cho muội quên vết thương lòng. Rồi muội sẽ trở lại như thuở ban đầu chưa từng biết Lâm Tứ.

Nàng nhìn Lâm Tứ, khẽ lắc đầu:

- Muội không quên được đâu... làm sao muội quên được huynh... muội sẽ không bao giờ quên huynh. Muội chưa từng yêu ai, mặc dù có bao nhiêu người quý gối dưới chân muội. Thế mà bây giờ khi muội yêu thì lại bị người ta...

Nàng nấc nghẹn một tiếng.

Lâm Tứ đặt lên vai nàng:

- Rồi muội sẽ quên huynh... huynh tin đều đó.

Nấn sờ nhẹ bờ vai Thúy Hà, Lâm Tứ mới quay bước tiến ra cửa.

Thúy Hà gọi chàng lại;

- Lâm huynh.

Giọng xót xa của nàng khiến Lâm Tứ phải ngừng bước. Y đưa tay quệt mũi, buông tiếng thở dài từ từ quay lại.

Thúy Hà nói:

- Nếu như Tuyết Lan không nặng tình với huynh... huynh có nghĩ đến muội không?

Nụ cười mỉm hiện lên hai cánh môi mỏng của Lâm Tứ. Y khẽ gật đầu:

- Huynh sẽ nghĩ đến muội.

Nói dứt câu, Lâm Tứ đẩy cửa bước thẳng ra ngoài. Y sợ phải lưu lại gian biệt phòng để chứng kiến sự khổ não của Thúy Hà chỉ vì chữ tình.

Rời gian biệt phòng của Thúy Hà, Lâm Tứ vừa đi vừa nghĩ thầm:

Nữ nhân đúng là những dấu hỏi chẳng ai có thể giải đáp được.

- o O o -

Lâm Tứ bước vào gian thư phòng mà Thúy Hà đã chỉ. Y không khỏi ngạc nhiên ngỡ ngẩn khi người ngồi chờ trong gian thư phòng đó không phải là Chu Tuyết Lan mà lại là Bách Hoa Trang Chủ.

Bách Hoa Trang Chủ đứng lên đứng trước mặt Lâm Tứ:

- Lão phu nghĩ công tử hẳn rất ngạc nhiên khi thấy lão phu ở đây?

Lâm Tứ gật đầu:

- Quả thật... tại hạ rất ngạc nhiên.

Mỉm cười vuốt râu, Bách Hoa Trang Chủ nói:

- Lâm hiền đệ đã đến rồi, phải đổi ẩm với trang chủ chứ?

Lâm Tứ gật đầu.

Hai người bước đến án thư, ngồi đối diện với nhau. Nhìn Lâm Tứ, Bách Hoa Trang Chủ mỉm cười nói:

- Lâm hiền điệt hẳn tưởng người đợi hiền điệt trong thư phòng này là Chu Tuyết Lan cô nương?

Lâm Tứ gật đầu:

- Văn bối nghĩ như vậy, nhưng không ngờ người đợi văn bối nơi đây lại là tiên sinh.

- Gặp lão phu ở đây, Lâm hiền điệt có thất vọng không?

Lâm Tứ lắc đầu, rồi đưa tay quạt mũi:

- Vì sao văn bối lại thất vọng? Đã lâu không gặp lại tiên sinh, văn bối rất nhớ. Thú thật, đôi lúc văn bối định từ bỏ tất cả những chỉ nguyện đang đuổi để trọn đạo với Giang huynh quay về Bách Hoa Trang sống đời thanh nhàn với Bách Hoa Trang Chủ tiên sinh.

Bách Hoa Trang Chủ ngửa mặt cười thật phóng khoáng.

Lão cắt ngang tràng tiểu ngạo đó rồi nói:

- Thế thì còn gì bằng... nếu Bách Hoa Trang có thêm Lâm hiền điệt. Bổn trang chủ sẽ chẳng chịu rời Bách Hoa Trang nữa đâu. Lão phu và hiền điệt sẽ cùng đối ẩm ngắm hoa, tận hưởng cái thú thanh nhàn.

Lão bưng bầu rượu chúc ra chén. Vừa chúc rượu Bách Hoa Trang Chủ vừa nói:

- Hiền điệt còn nhớ lời của lão phu lúc hiền điệt trị thương ở Bách Hoa Trang?

- Tiên sinh muốn nhắc đến lời nào à... phải chăng văn bối còn nặng chữ tình?

Lão mỉm cười gật đầu:

- Uống chén rượu này đi, rồi ta sẽ nói.

Hai người cùng bưng chén. Uống cạn số rượu chúc ra, Bách Hoa Trang Chủ từ từ đặt chén xuống bàn nói:

- Ai cũng nghĩ sống thanh nhàn là chuyện dễ dàng, chỉ cần thanh thản tất sẽ có được cuộc sống thanh nhàn thôi. Nhưng cuộc đời đâu phải như chúng ta nghĩ và chúng ta muốn đúng không nào.

Lâm Tứ khẽ gật đầu.

Y bưng rượu thay Bách Hoa Trang Chủ chúc đầy ra hai chiếc chén.

Nhìn rượu trong chén, Bách Hoa Trang Chủ nói:

- Như hiền diệt đấy, khó có thể tìm được một cuộc sống thanh nhàn cho dù hiền diệt muốn chối bỏ tất cả để có được cuộc sống thanh nhàn đó.

Lão bưng chén rượu.

Lâm Tứ cũng bưng chén:

- Tại sao văn bối không thể từ bỏ tất cả để tìm cuộc sống nhàn nhã như tiên sinh?

- Lão phu có thể nói hi chữ số phận. Cho dù bây giờ hiền diệt muốn đến Bách Hoa Trang sống cùng lão phu thì người đầu tiên có được hạnh phúc chính là Nguyệt Dao.

Lão mỉm cười nhìn thẳng vào mắt Lâm Tứ:

- Nếu Nguyệt Dao tròn chữ hạnh phúc thì những người khác phải đau khổ, người thù nhất chính là Chu Tuyết Lan, người thù hai là Trung Văn Ngọc còn người thứ ba hẳn là Công Tôn Thúy Hà...

Lâm Tứ thở dài:

- Văn bối không muốn những nữ nhân đó đau khổ vì mình.

- Nhưng hiền diệt sao chống lại số phận của mình. Bắt buộc hiền diệt phải lựa chọn thôi. Cái số đào hoa của hiền diệt đã được lão phu nhìn thấy trước rồi.

Lâm Tứ buông tiếng thở dài:

- Mời tiên sinh.

- Uống chén rượu này lão phu biết hiền diệt sẽ hỏi lão phu.

Lâm Tứ mỉm cười gật đầu.

Hai người cùng cạn chén. Vừa đặt chén xuống bàn, Lâm Tứ vừa hỏi:

- Nguyệt Dao, Tuyết Lan, Văn Ngọc, và Thúy Hà theo tiên sinh văn bối phải chọn ai bỏ ai?

- Bốn trang giai nhân thì người nào cũng có nhan sắc tuyệt trần. Nếu là một kẻ háo sắc tham tình thì hiền diệt có thể chọn tất cả bốn nàng, nhưng lão phu tin hiền diệt không phải là hạng người đó.

- Văn bối không muốn vây tình để chuốc họa.

- Một ý nghĩ hay... những bậc đế vương ngày trước và hiện tại vì vậy tình mà luôn tạo sóng gió trong nội cung. Cố nhân có câu: “Tiên trị gia hậu trị quốc”. Không tề gia thì còn nói gì đến đại cuộc.

Lão xoay tròn chén rượu nhìn Lâm Tứ ôn nhu nói tiếp:

- Lão phu không thể nào quyết định giùm hiền đệ chọn người nào bỏ người nào, nhưng có thể phân giải từng người để hiền đệ chọn lựa.

- Văn bối muốn nghe chỉ huấn của tiên sinh.

Mỉm cười, Bách Hoa Trang Chủ nói:

- Kẻ có số đào hoa cũng có nỗi khổ riêng đấy nhỉ... đôi lúc ngỡ như đứng ở giữa ngã bốn, ngã năm đường mà chẳng biết phải chọn cho mình một con đường nào.

- Chính vì không chọn được nên văn bối phải nhờ đến tri kỷ.

- Lão phu là tri kỷ của hiền đệ ư?

Lâm Tứ gật đầu:

- Còn hơn cả tri kỷ nữa.

- Tốt quá... vậy lão phu xin được nói với hiền đệ. Chọn Nguyệt Dao, Lâm hiền đệ sẽ có được một nương tử nhã nhặn, nhu mì và đôn hậu thích hợp với cuộc sống thanh nhàn. Chọn Chu Tuyết Lan là nghĩa là tình. Vị cô nương này lão phu phải thừa nhận hết tâm hết sức với hiền đệ. Có thể nói là một người chung tay chung chèo để cùng hiền đệ khởi danh bá nghiệp võ lâm. Chọn Trung Văn Ngọc, hiền đệ quyết định đi vào cửa quan trường. Tất nhiên trong quan trường hiền đệ sẽ được thăng hoa, nhưng cũng có thể bêu đầu. Còn chọn Công Tôn Thúy Hà... lão phu sợ sau này hiền đệ sẽ thất vọng. Tình yêu như một trái chín ngon ngọt khi nó còn tươi nhưng thời gian tự khắc khiến cho trái tình yêu trở nên chẳng còn vị ngọt và mùi thơm ban đầu nữa.

- Cuối cùng văn bối chọn ai?

- Làm sao lão phu biết được hiền đệ?

Lâm Tứ bưng bầu rượu chuốc ra chén rượu, y nói:

- Mời tiên sinh.

- Mời hiền đệ.

Uống cạn chén rượu, Lâm Tứ quệt mũi hỏi Bách Hoa Trang Chủ:

- Sao tiên sinh biết được hiền đệ ở đây?

Nhìn Lâm Tứ, Bách Hoa Trang Chủ chậm rãi nói:

- Tuyết Lan cô nương đó. Nàng ta như bóng theo hình Lâm hiền đệ. Thậm chí tất cả những gì hiền đệ làm, cô nương đó đều biết. Ngay cả lão phu, cô ấy cũng biết.

- Tuyết Lan theo dõi văn bối?

Bách Hoa Trang Chủ gật đầu;

- Lão phu nghĩ như vậy. Bất cứ những nữ nhân chỉ biết nói tiếng yêu nhưng Tuyết Lan cô nương thì không bao giờ thốt ra tiếng yêu hiền đệ, nhưng nàng...

- Tuyết Lan yêu văn bối bằng sự hy sinh của nàng.

Buông một tiếng thở dài, Bách Hoa Trang Chủ khẽ gật đầu:

- Lão phu nghĩ như vậy.

Răng trên của Lâm Tứ cắn vào môi dưới. Y có vẻ suy nghĩ mông lung, rồi lắc đầu:

- Tiên sinh... nếu bây giờ Lâm Tứ muốn gặp Tuyết Lan thì gặp ở đâu?

Bưng bầu rượu chuốc vào chén Lâm Tứ, Bách Hoa Trang Chủ Tôn Chí Hòa nghiêm giọng nói:

- Hiền đệ tìm Tuyết Lan với mục đích gì?

- Văn bối muốn tạ ơn nàng.

Bách Hoa Trang Chủ lắc đầu:

- Nếu chỉ để tạ ơn thì có lẽ không nên gặp Tuyết Lan cô nương. Bởi Tuyết Lan không muốn nhận sự tạ ơn của hiền đệ... nàng hy sinh cho hiền đệ vì chữ tình tất nàng muốn được một chữ tình.

Buông tiếng thở dài, Lâm Tứ nói:

- Chỉ sợ Tuyết Lan sẽ khổ vì văn bối.

- Nếu hiền đệ chọn Tuyết Lan cô nương thì không chỉ Tuyết Lan khổ mà còn những người khác đau khổ nữa... nhưng chữ tình phải quyết đoán.

- Nguyệt Dao đau khổ, tiên sinh không đau lòng à?

Buông một tiếng thở dài, Bách Hoa Trang Chủ bưng chén rượu;

- Tất cả những người nào khổ ải vì chữ tình cũng đều khiến lão phu chạnh lòng và thương xót họ. Không chỉ vì Nguyệt Dao mà buộc những người khác phải đau khổ, đó là sự ích kỷ.

Lâm Tứ ôm quyền:

- Nghe câu nói này, văn bối vô cùng cảm kích tiên sinh. Đúng tâm văn bối, văn bối thừa nhận mình có tình với Nguyệt Dao, nhưng để chọn ý trung nhân, có lẽ văn bối phải chọn Tuyết Lan.

Bách Hoa Trang Chủ khẽ gật đầu:

- Bởi Tuyết Lan chẳng bao giờ thốt lời yêu hiền diệt nhưng lại làm tất cả vì hiền diệt?

Lâm Tứ gật đầu:

- Văn bối nghĩ như tiên sinh.

Bách Hoa Trang Chủ tiên sinh đứng lên:

- Lão phu chúc mừng cho sự lựa chọn của Lâm hiền diệt.

Lâm Tứ bưng chén rượu đáp lễ:

- Văn bối mượn chén rượu này để chúc tiên sinh được an khang.

Hai người cùng uống cạn chén. Bách Hoa Trang Chủ xoay chiếc chén trong tay mình từ tốn nói:

- Lão phu gặp Tuyết Lan cô nương và cô ta nhờ lão phu trao chiếc khăn lại cho hiền diệt. Nếu như hiền diệt muốn gặp Tuyết Lan cô nương thì hãy đến bến thuyền. Tại bến thuyền có một con thuyền nan chờ hiền diệt. Tuyết Lan cô nương nói mọi hành tung của hiền diệt đều bị Tiên Thiên giám sát để truy ra Tuyết Lan, do đó hiền diệt muốn gặp nàng phải cẩn trọng.

Lâm Tứ hỏi:

- Tiên sinh... Tuyết Lan đang bị Tiên Thiên tầm nã?

- Lão phu nghĩ như vậy... Tiên Thiên buộc phải truy nã Tuyết Lan vì sự phản bội của nàng đối với họ. Hiền diệt đừng quên thế lực của Tiên Thiên hùng mạnh như thế nào.

- Văn bối phải bảo vệ nàng.

Bách Hoa Trang Chủ khẽ gật đầu:

- Đó mới là hành vi của nam tử hán đại trượng phu.

- Tiên sinh... nếu như gặp Nguyệt Dao...

- Hiền điệt đừng lo cho Nguyệt Dao... tự khắc lão phu sẽ có cách khuyên giải Dao nhi. Thời gian sẽ khiến cho Nguyệt Dao phôi phai. Nhưng nếu như Nguyệt Dao thành tâm, thật lòng để tình cho hiền điệt thì đây cũng là cơ hội thử thách cho Nguyệt Dao. Nếu Dao nhi vượt qua được thử thách này thì Tuyết Lan và Dao nhi có thể là tỷ muội chung một tướng công có sao đâu. Lão phu cá tính của Nguyệt Dao và Tuyết Lan cũng có thể hòa hợp với nhau.

Lâm Tứ ôm quyền:

- Vãn bối vô cùng cảm kích và đa tạ tiên sinh.
- Hiền điệt đã nhận lão phu là tri kỷ thì đừng khách sáo như vậy chứ.
- Vãn bối cáo từ... tiên sinh bảo trọng.

Bách Hoa Trang Chủ khẽ gật đầu. Lão lấy bầu rượu thứ hai đặt vào tay Lâm Tứ:

- Đem bầu rượu này theo để đối ẩm cùng hồng nhan tri kỷ.

Lâm Tứ ôm quyền:

- Đa tạ tiên sinh.

Khi Lâm Tứ rời khỏi thư phòng rồi. Bách Hoa Trang Chủ chấp tay sau lưng bước ra đến bên cửa sổ. Lão nhìn lên vầng trăng lưỡi liềm đang che khuất dần vào những cụm mây đen, lắc đầu nhẩm nói:

- Số phận.

- o O o -

Rời Vân Lâu khách điểm, Lâm Tứ đi thẳng đến bến thuyền. Y vừa đi vừa nghĩ đến Tuyết Lan. Trong tâm của Lâm Tứ bỗng cảm thấy nổi nao nao lạ thường. Khi đến bến thuyền thì trời cũng bắt đầu nhả xuống những giọt mưa lất nhắt, báo hiệu một cơn mưa lớn sẽ chụp xuống bất cứ lúc nào.

Lâm Tứ đảo mắt nhìn quanh, đoán chắc chẳng có một người nào theo dõi mình. Con thuyền nan dưới bến thuyền dễ dàng nhận ra, Lâm Tứ vội bước xuống bên thuyền.

Lâm Tứ bước xuống con thuyền nan đó nhìn gã phu thuyền:

- Tôn giá biết đưa tại đi đâu chứ?

Gã phu thuyền khẽ gật đầu, nhưng không nói tiếng nào. Y đội chiếc mũ rộng vành trong đêm khiến Lâm Tứ không thể nhận được chân diện, nhưng đứng ra Lâm Tứ cũng chẳng quan tâm đến điều đó. Lúc này y chỉ nao nao muốn gặp Chu Tuyết Lan.

Gã phu thuyền lặng lẽ chống dầm đẩy con thuyền nan ra khỏi bến. Đôi tay chèo trong tay gã phu thuyền liên tục khua nước, đẩy con thuyền nan lao về phía trước. Lâm Tứ ngồi quay lưng lại gã phu thuyền đầu nhận ra đôi thần nhãn sáng ngời đang quan sát y. Con thuyền nan lao vun vút trên sóng nước Hoàng Hà. Chẳng bao lâu Lâm Tứ đã nhận ra chiều lâu thuyền hôm nào, tim y bất giác đập rộn trong lồng ngực.

Con thuyền nan chậm rãi tấp vào mạn lâu thuyền.

Lâm Tứ nhìn lại gã phu thuyền, ôm quyền nói:

- Đa tạ tôn giá.

Giọng nói ôn tồn của gã phu thuyền đáp lời Lâm Tứ:

- Lão phu đã được người ta thuê rồi, công tử không phải trả ngân lượng.

Lâm Tứ ôm quyền:

- Cáo từ.

Y vội vã rời chiếc thuyền nan bước lên lâu thuyền cũng vừa lúc mưa bắt đầu nặng hạt. Lâm Tứ định quay lại nói với gã phu thuyền nên trú mưa tại lâu thuyền, nhưng chiếc thuyền nan đã rời xa rồi.

Quay lại, Lâm Tứ bắt gặp ngay Tuyết Lan trong bộ xiêm y trắng toát đứng ngay cửa khoang thuyền. Hai người đối mặt nhìn nhau. Gặp lại Tuyết Lan, Lâm Tứ cảm thấy mình thật ngượng ngùng.

Tuyết Lan bước ra cửa ngoài mưa đến trước mặt Lâm Tứ.

Hai người chỉ đứng cách nhau độ nửa gang tay trong sự im lặng. Mưa trên trời trút xuống xối lên họ. Mặc cho mưa tầm tã phủ xuống che kín cả thân thể hai người trong làn nước trắng xóa, họ vẫn im lặng lấy mắt nhìn nhau.

Hai người cứ như hai pho tượng đối mặt, mặc nhiên với cơn giận dữ của tạo hóa. Họ cứ như sợ thốt ra tiếng nào thì người kia sẽ tan biến mất mà điều đó thì chẳng người nào muốn xảy ra. Mưa tiếp tục trút xuống, mưa xối lên thân thể Tuyết Lan và Lâm Tứ. Mưa như gội rửa tất cả những gì đã xảy ra đến cho hai

người. Mưa kếp họ quay lại với khoảng hoài niệm nao nao khi hai người lần đầu gặp nhau.

Lâm Tứ nhỏ nhẹ cất tiếng:

- Tuyết Lan... nàng ướt hết rồi.
- Huynh cũng ướt cả rồi.

Chỉ một lời nói đó thôi, mà hai người đã trao cho nhau những lời tình tứ nhất mặc dù chẳng có một tiếng thủ thỉ yêu đương nào. Nhiều nhìn Lâm Tứ như thể muốn thấu tóm nhân dạng của y vào đôi thu nhãn của mình.

Lâm Tứ dẫn đến nửa bộ, rồi ôm ghì lấy hai bờ vai của Tuyết Lan:

- Nàng lạnh lắm phải không?
- Không... muội thích được trong vòng tay của huynh dưới cơn mưa như thế này.

Tuyết Lan vừa nói vừa ép sát người mình vào vòng ngực của Lâm Tứ. Nàng áp vào ngực gã để lắng nghe tiếng trái tim Lâm Tứ đập thành thạch trong lồng ngực.

Trong khi đó Lâm Tứ lại choàng tay ôm cứng nàng như thể muốn che chở không cho những giọt mưa đến xối vào tấm thân của Tuyết Lan. Họ đứng trong mưa để trao tình. Họ đứng trong mưa để cùng nghe tim mình thổn thức nói lời yêu đương mà không phải thốt ra bằng lời. Họ lắng nghe tiếng mưa rơi rào rào trên mặt sàn lâu thuyền mà ngỡ đó là tấu khúc của tạo hóa ban tặng cho họ trong buổi giao tình.

Mưa tạnh dần rồi dứt hạt cùng với một tiếng nổ trỗi lên ở lưng chừng không trung kéo theo một ánh chớp sáng lòa.

- Ừm...

Tuyết Lan giật mình.

Lâm Tứ nói:

- Chúng ta vào trong thôi.

Lâm Tứ vừa nói vừa dìu Tuyết Lan vào khoang lâu thuyền. Tuyết Lan vội đốt bếp lò nhìn Lâm Tứ.

- Trang phục huynh ướt hết rồi... để muội hong cho huynh.

Lâm Tứ mỉm cười:

- Sao nàng lo cho ta mà không nghĩ đến mình?

Sắc hoa của Tuyết Lan đỏ hồng e lệ.

Nàng bẽn lẽn nói:

- Huynh đến đây vì Tuyết Lan?

Lâm Tứ gật đầu:

- Lâm Tứ đã quyết chọn cho mình một người yêu... hay đúng hơn là một nương tử.

- Và huynh đã chọn Tuyết Lan?

Lâm Tứ gật đầu. Nàng mỉm cười:

- Tuyết Lan đâu thể sánh bằng Nguyệt Dao tiểu thư, hay Trung Văn Ngọc và Công Tôn Thúy Hà...

Nàng nhìn xuống bếp lửa:

- Thậm chí Tuyết Lan không còn sự...

Lâm Tứ lắc đầu:

- Lâm Tứ chỉ biết yêu bằng trái tim và khối óc của mình. Còn bất kể chuyện gì xảy ra cho nàng và cho huynh.

Tuyết Lan chớp mắt. Hai giọt lệ trào ra khóe mắt nàng.

Lâm Tứ nắm tay Tuyết Lan:

- Tuyết Lan... huynh và muội sẽ cùng nhau tế trời tế đất thành thân với nhau ngay trên lầu thuyền này.

- Chàng đã quyết định rồi ư... có phải vội vàng quá không?

- Ta không vội vã đâu... sự chọn lựa này xuất phát từ trái tim của huynh.

Tuyết Lan dùng ống tay áo chạm lệ trên khóe mắt.

Nàng nhìn Lâm Tứ:

- Tuyết Lan có một quyết định khác chàng.

- Nàng không chọn ta ư?

Nàng lắc đầu:

- Không phải như vậy đâu... Tuyết Lan muốn tình yêu của chàng và mọi trường tồn. Chàng sẽ có được tất cả những gì nơi Tuyết Lan, nhưng để bái lạy trời và đất, thì khi nào muội và huynh đã thật sự là của nhau.

Nàng bước đến cởi áo Lâm Tứ.

Lâm Tứ để cho Tuyết Lan cởi áo mình.

Y nhỏ giọng nói:

- Muội cũng ướt như huynh kia.

Nàng chớp mắt mỉm cười:

- Hãy để cho muội làm một người vợ hiền của huynh có được không?

Lâm Tứ gật đầu. Y đặt bầu rượu xuống khoang thuyền. Khi nàng cởi áo của gã rồi thì tự cởi y trang của mình. Thân thể nàng lồ lộ với tất cả những đường cong gợi cảm hiện dần ra và cuối cùng vào mắt Lâm Tứ với tất cả những gì đẹp nhất của một trang giai nhân.

Lâm Tứ phải cúi mặt nhìn xuống. Y cảm thấy ngẩn ngại. Đây không phải là lần đầu tiên Lâm Tứ thấy thân thể Tuyết Lan. Y đã từng chiêm ngưỡng tấm thân lồ lộ của nàng một lần, nhưng lần này bỗng dưng y cảm thấy hồi hộp lạ thường.

Cũng đôi nhũ hoa căng cứng no tròn đó, đôi nhũ hoa mà hôm nào Lâm Tứ đã từng đặt tay lên, và cũng những đường cong gợi cảm kia, nhưng hôm nay đối với y nó thật là thánh thiện và trong trắng.

Nàng ngồi xuống rồi sà vào lòng Lâm Tứ. Đôi ngọc thủ quấn lấy cổ chàng:

- Lâm huynh... Tuyết Lan muốn nhận lại nụ hôn nào của chàng.

Lâm Tứ từ từ cúi xuống áp hai cánh môi mình vào đôi môi mọng chín tình mà nàng đã trao cho y.

Hai người nhanh chóng chìm ngập trong những cảm xúc trao thân và gửi tình. Lâm Tứ lại hôn nàng, Lâm Tứ cảm thấy tim mình rạo rực. Nó khác hẳn lần đầu. Nếu lần đầu tiên hôn Tuyết Lan y cảm thấy mình chai sạn, nhưng lần này là nỗi hồi hộp và rạo rực khó kiềm chế được. Bất giác Lâm Tứ ôm ghì lấy Tuyết Lan.

Nàng khẽ đẩy Lâm Tứ ra khi y vẫn còn nổi háo hức trong tâm tưởng. Tuyết Lan mở nắp bầu rượu. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Tướng công... muội và tướng công không tế trời tế đất nhưng có thể dùng rượu để giao bôi.

Lâm Tứ gật đầu.

Tuyết Lan nhấp một ngụm rượu nhỏ rồi trao bầu rượu vào tay Lâm Tứ. Y bưng bầu rượu, tu một ngụm dài. Lâm Tứ vừa đặt bầu rượu xuống khoang thuyền thì cảm nhận ngay Đan Điền mình như có sức nóng lan tỏa nhanh chóng qua từng mạch máu. Cùng với cảm giác nóng ra đó là hỏa giục dâng lên đầu mình.

Y áp mặt vào vùng nhũ hoa của Tuyết Lan thủ thỉ nói:

- Lan muội... huynh biết muội yêu huynh.
- Thế chàng có coi thường thiếp không?

Lâm Tứ hơi nhồm người lên nhìn vào mặt nàng. Y khẽ lắc đầu:

- Tình yêu của muội, huynh trân trọng. Cho dù bất cứ trong nghịch cảnh nào.
- Đó là lời nói chân thành của huynh.
- Sự thật là như vậy, bởi huynh đã chọn lựa. Và người huynh chọn lựa chính là muội.

Vòng tay của Lâm Tứ kéo ghệt Tuyết Lan vào người mình. Nàng chớp mắt nhìn gã:

- Tướng công.

Mưa lại tiếp tục trút xuống để phủ một màn lụa trắng xóa lên chiếc lầu thuyền. Mưa muốn cắt chiếc lầu thuyền kia ra khỏi chốn hồng trần đầy bụi bặm để cho tình yêu nảy mầm. Mưa như một khúc nhạc hòa tấu tạo chữ tình của con người. Nhưng tiếng mưa đêm không khóa lấp được những âm thanh êm ái, những âm thanh trao thân với tất cả nỗi cảm xúc dâng trào được phát ra từ chiếc miệng xinh xắn của Tuyết Lan. Những âm thanh làm nên xúc cảm và trở thành sợi dây gắn bó giữa Lâm Tứ và nàng.

- o O o -